# கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்



திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்

# கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்



"நவசக்தி" ஆசிரியர்
திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்
இயற்றியது



சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.
1928



விலை அணா 4.

# முன்னுரை

"பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே"

கடவுளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி யாண்டும் நடந்த வண்ணமாயிருக்கிறது. அவ்வாராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. சுட்டுணர்வு ஆராய்ச்சிக்கு முடிவு ஏது?

எவரெவர் ஆராய்ச்சி எங்கெங்கே சென்று முட்டுப் படுகிறதோ அவரவர் அங்கங்கே நின்று அவ்வம்முட்டுற்ற நிலையை முடிந்த வொன்ருகத் தொடக்கத்தில் கொள்கிருர். பின்னே அறிவு விளங்க விளங்க அவர்கள் அவ்வந்நிலை கடந்து சிறிது மேலேறுகிருர்கள். ஆண்டிருந்து மீண்டும் ஆராய்ச்சி எழுகிறது. மறுபடியும் முட்டு நேர்கிறது. மேலும் அறிவு விளக்கம் பெறுகிறது. அதனுல் மற்றுமொரு புதிய நிலை காட்சி யளிக்கிறது. இவ்வாறு மக்கள் ஆராய்ச்சி வளர்ந்து வருகிறது.

இவ்வாராய்ச்சியான் கடந்த பொருளாக அவ்வப்போது காட்சியளிக்கும் பொருள்கள் யாவும் கடவுள் கூறுகளே யாகும். கடவுள் யாண்டும் உண்மையான் அதன் கூறுகள் ஆராய்ச்சி தோறும் ஒவ்வொரு விதமாகப் புலனுதல் இயல்பே. சுட்டுணர்வாராய்ச்சியான், கடவுள் கூறுகளை யுணரக் கூடுமே யன்றி, அதன் முழுமையை யுணர இயலாது.

கடவுள், எல்லை கடந்த இன்பப் பொருள். சுட்டுணர்வு ஒவ்வோர் எல்லைக்குள் கட்டுப்பட்டுச் சுழல்வது. இதனுல்

கடவுளின் முழுமையை அறிய எங்ஙனம் இயலும்? ஆகவே மக்கள் புலனறிவால் கடவுள் காட்சி பெற அதை யும் இதையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து இடர்ப்படுவதினும், கொலை களவு கள் காமம் பொய் முதலிய மனமாசுகளை நல்லறிவால் கழுவி, உண்மையில் மூழ்கி நிற்பின், அவர் கட்கு முழு நிலை புலனாகுமென்று அநுபூதிமான்கள் அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார்கள். அவ்வநுபூதிமான்களுள் தாயுமானாரும் ஒருவர்.

கடவுள் காட்சி மெய்யிலிருத்தலைத் தாயுமானார் பல பாக்களால் விளங்க ஓதியிருக்கிறார். அப்பாக்களுள் சிறந்ததென்னச் சிறியேனுக்குத் தோன்றுவது ஒன்று. அஃது "ஐவகை யெனும் பூதம்" என்னும்பா. "கடவுள் காட்சி" என்னும் நினைவு தோன்றும் போதெல்லாம் என்னுள்ளஞ் சில ஆன்றோர் பாட்டுக்களில் தோய்வது வழக்கம். அப்பாட்டுக்களுள் இந்த "ஐவகை" என்பது மொன்று. இயற்கை வளஞ் செறிந்த இடங்களிலும், வெட்ட வெளிகளிலும், இன்னோரன்ன சில இடங்களி லும், அந்திவான் கூடும்பொழுது, யான் பாடி இன்புறும் பாடல்களிலும் இஃதொன்று.

"குமரன்" ஆண்டு (விபவ ஆண்டு-1928-ம் ஆண்டு) மடலுக்குச் சமயக்கட்டுரை யொன்று வரைந்தளிக்குமாறு அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்னைக் கேட்டனர். அப் பொழுது பற்பல பொருண்மீது எனது நெஞ்சஞ் சுழன்று சுழன்று உழன்று, இறுதியில் தாயுமானாரை

யடைந்து, அவரருளிய "ஐவகை" என்னும் பாட்டிற் புகுந்து படிந்தது. அத்திருப்பாட்டைத் தழுவிக் "கடவுள் காட்சி" என்னும் ஒரு கட்டுரை அவ்வாண்டு மடலுக்கென அடியேனால் எழுதப்பட்டது. சில அன்பர்கள் விரும்பியவாறு அக்கட்டுரை இச்சிறுநூலாக வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது.

"கடவுள் காட்சி" என்னுங் கட்டுரை தாயுமானார் திருவாக்கை யொட்டி எழுதப் பெற்றமையான், அக்கட்டுரை கொண்ட இந்நூலுக்குக் "கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்" என்னும் முடி சூட்டப்பட்டது. கட்டுரை நூல் வடிவம் பெற்றமையான், நூன்முறைக் கேற்பச் சிற்சில மாறுதல் ஆங்காங்குச் செய்துள்ளேன்.

நூலின் திரண்ட கருத்து மெய்ம்மையில் கடவுள் காட்சி பெறலாமென்பது. அக்கருத்துக்குச் சமரசம், சமய வொழுக்கம், மறை, நல்லறிவு, உடல், உலகம் முதலிய அரண்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குற்றங் குறைகளை மன்னிக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டுகிறேன்.

"பொய்யிலா மெய்யர் அறிவில் போத பரிபூரண
அகண்டிதா காரமாய்ப் போக்கு வரவற்ற பொருளே"

13-9-28.
இராயப்பேட்டை

திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்.

"சோதி யேசுட ரேசுக மேதுணை
நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை
யாதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே"

—தாயுமானுர்.

# கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்

"ஐவகை யெனும்பூதம் ஆதியை வகுத்ததனுள்
அசரசர பேத மான
யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை
ஆதி நூலையும் வகுத்துச்
சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்த மோன
சமரசம் வகுத்த நீ உன்னை நான் அணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்க இலையோ
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்யர் அறிவில்
போதபரி பூரண அகண்டிதா காரமாய்ப்
போக்கு வரவற்ற பொருளே
தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தட்சணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே."

—தாயுமானார்

தாயுமானார் அருளிய இத்திருப்பாட்டை முற்றும் உற்று நோக்குவோமாக; உற்று நோக்கி

அது வழங்கும் அடிப்படையான உயிர்ப்பொருள் என்னை என்று உன்னுவோமாக. ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொன்று தோன்றும். எனது சிற்றறிவிற்கும் ஒன்று புலனாகிறது. அஃதென்னை? அது "கடவுள் காட்சி" என்பது. அக்காட்சி எனதுள்ளங் கவர்கிறது.

கடவுள் காட்சி இத்திருப்பாட்டில் யாண்டுப் பொலிகிறது? அக்காட்சி திருப்பாட்டின் ஒரு பாங்கரில் சில சொற்களில் பொலிகிறது. சில சொற்களில் அப்பெருங் காட்சியைப் பொலிவுறச் செய்த பெருமை வாய்ந்த தாயுமானாரை மனமொழி மெய்களால் வழுத்துகிறேன்.

இத்திருப்பாட்டில் "கடவுள் காட்சி" என்னும் உயிர் மட்டும் ஒளிரவில்லை; அதற்கு அரணாகப் பல உறுப்புக்களைக் கொண்ட உடலும் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வுடற் கூறுகளை ஆயுமுகத்தான் அவ்வுயிருண்மை காண முயல்வோம்.

இத்திருப்பாட்டுக்கு உரை காண ஈண்டுப் புகுகின்றேனில்லை. இதனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு "கடவுள் காட்சி" என்னும் பொருள் பற்றி எனது உள்ளக் கிடக்கையைக் கிளத்தவே புகுகிறேன். குறிக்கோளாகக் கொள்ளும் ஒன்

றற்குக் கொண்டுகூட்டல் வழி எவ்வுரையுங் கண்டு கூட்டவேண்டுவதில்லை.

கடவுள் காட்சிக்கு அக்கடவுள் துணை இன்றி யமையாதது; அத்துணையுடன் உயிர்கள் முயற்சி யும் வேண்டற்பாலது. இவ்விரண்டும் ஒன்றும் போது அக்காட்சிப் பேறு நிகழும். இவ்விரண்டு மின்றிக் கடவுள் காட்சிபெறல் அரிது.

கடவுள் துணை, உயிர்கள் முயற்சி, கடவுள் காட்சி என்னும் இம்மூன்றற்குமுரிய வழி துறைகள் இத்திருப்பாடற்கண் உண்டோ எனில் உண்டு என்று நல்லிறையிறுக்க. அவ்வழி துறைகள் பன்முகங் கொண்டு நிற்கின்றன. அவைகளைத் தொகுத்து முக்கூறுபடுத்தல் ஈண் டைக் கேற்புடைத்தாகு மெனத் தோன்றுகிறது. அவை வருமாறு:—

(க) கடவுள் உயிர்கட்கு அருளுந் துணை முறை.

(உ) அத்துணைபெறும் உயிர்கள் கடவுளுக்கு எவ்வழியில் கடமைப்பட்டு ஆளாதல் வேண்டும் என்பது.

(௩) அக்கடமையால் உயிர்கள் அடையும் பேறு.

இம்மூன்றுந் திருப்பாட்டில் இயைந்து நிற்கும் முறை வருமாறு :—

(க) "ஐவகை...........வகுத்தநீ...........வகுக்க இலையோ"—இப்பகுதி கடவுள் துணை முறை குறிப்பது.

(உ) "பொய்வளரும்.......மெய்யர்"—இக்கூறு உயிர்களின் கடனை யுணர்த்துவது.

(ங) "அறிவிற்போத.......பொருளே...........குருவே"—இஃது உயிர்கள் அடையும் பேற்றைத் தெரிப்பது.

இம்மூன்றையும் எடுத்த பொருளுக்குரிய அதிகாரணங்களாகவுங் கொள்ளலாம்.

## (க) கடவுள் துணை

திருப்பாட்டின் முதற்பகுதியில் "வகுத்து" என்னுஞ் சொல் அடிக்கடி பெய்யப்பட்டிருக்கிறது. "வகுத்தல்" எனில் யார் யாருக்கு எதை என்னும் வினா பிறக்கும். இதற்குக் கடவுள் உயிர்கட்கு உலகை வகுத்தார் என்னும் விடை பெறலாம். ஈண்டு உலகு என்பது அசுத்தமாயா காரியமாய தனுகரண புவன போகங்களையும், சுத்த

மாயா காரியமாய அறிவு நூல்களையுங் குறிப்ப தென்க. இத்தோற்றுவாயுடன் முதற்பகுதி மீது கருத்துச் செலுத்துவோம்.

(i) "ஐவகை யெனும் பூதம் ஆதியை வகுத்த"

கடவுள் உயிர் உலகு என்னும் மூன்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி யாண்டும் என்றும் நிகழ்ந்த வண்ணமா யிருக்கிறது. இம்மூன்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியினின்றும் இதுகாறும் வெளிப்போந்துள்ள உண்மைகள் பலப்பல. அவ்வாராய்ச்சியில் நுழைந்து முடிவு தெரிக்கவேண்டுவது இந்நூலின் நோக்கன்று.

முப்பொருளுள் நடுவணதா யுள்ள உயிரை எடுத்துக் கொள்வோம். உயிரின் முன்னிலை பின்னிலை முதலியவற்றை ஏதுக்களால் நிறுவிக்காட்டல் அரிது. ஆனால் இவ்வுலக நிகழ்ச்சி பல கொண்டு உயிரின் முன்னிலை பின்னிலை முதலியவற்றை ஒருவாறு அளந்து கூறலாம்.

உலகிடைப் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்துவரும் நான் எதையும் என்னறிவால் தொடக்கத்தில் உணர்கிறேனில்லை. ஒரு பொருள் குறித்து யான் ஆராயப்புகும்போது முதலில் அதைப் பற்றிய

அறிவு எனக்கு விளங்குவதில்லை. மூதறிஞர் எழுதிய நூற்றுணை யானும், ஆன்ற அறிவும் அன்பும் அடைவுமுடைய ஆசிரியர் அறிவுறுத்தலானும், வேறு சில கூட்டுறவானும் அப்பொருளைப் பற்றிய அறியாமை சிறிது விலகி, அவ்விடத்தில் அவ்வளவில் சிறிது அறிவு விளங்குகிறது. அவ்வறிவு விளங்கப் பெற்றதும் அதனூடே ஒளி நினைவு இன்பம் முதலியன தோன்றுகின்றன. அவ்வறிவு விளக்கத்துக்கு முன்னர் - அதாவது அறியாமை பீடித்திருந்தபோது - அவ்விடத்தில் இருள் மறப்பு துன்பம் முதலியன படிந்திருந்தன. இவ்வாறே யான் ஆராயப்புகும் ஒவ்வொரு பொருட்கண்ணும் அறிவு விளங்க விளங்க அவ்வப் பொருளைப் பற்றிய அறியாமை தேய்தல் தேய்தல் பெறுகிறேன். இதனால் என் வாழ்வில் அறிவு அறியாமை யென்னும் இரண்டும் விரவி நிற்றலை உணர்வோனுகிறேன். என் மாட்டு இவ்வறிவு அறியாமை இருத்தல் கொண்டு முழு அறிவிற்கும் முழு அறியாமைக்கும் இருப்பு நிறுவலாமன்றோ ?

யான் முழு அறிவு—முழு ஒளி—முழு நினைவு—முழு இன்பம்—உள்ள நிலையினின்றும் இந்நிலை

யெய்தி யிருப்பேனு அல்லது முழு அறியாமை— முழு இருள்—முழு மறப்பு—முழுத் துன்பம்— உள்ள நிலையினின்றும் இந்நிலை யெய்தியிருப் பேனு என்பது உன்னற்பாலது. முழு அறிவு ஒளி நினைவு இன்பம் நிலவும் நிலையினின்றும், அறிவும் அறியாமையும், ஒளியும் இருளும், நினைப் பும் மறப்பும், இன்பமும் துன்பமும் விரவியுள்ள இவ்விடத்திற்கு யான் ஏன் போதரல் வேண்டும்? ஒளியில் வதியும் ஒருவன் இருளில் போந்து வீழ்ந்து இடர்ப்பட ஒருப்படுவனே? ஒருப் படான். ஆதலின், யான் எந்நிலையினின்றும் இந் நிலை யெய்தியிருத்தல் வேண்டுமென்று எளிதில் ஊகித்துணரலாம்.

அறிவு விளக்கம் சிறிதுமின்றி, முழு அறி யாமை — முழுஇருள் — முழுமறப்பு — முழுத் துன்பம் — சூழ்ந்த நிலையினின்றும் இவ்வுலக வாழ்வை யான் எங்ஙனம் பெறுதல் கூடும்? இவ் வாழ்வைப் பெறுதற்கு ஒரு துணை வேண்டு மன்றே? அத்துணை எத்தன்மையதா யிருத்தல் வேண்டும்? அஃது என்னைப் போன்றதா யிருத்த லாகாது. அஃது என்னைப் போன்றதா யிருப்பின் அஃதும் அறியாமை இருளில் வீழ்ந்து கிடக்கு

மொன்றாயிருத்தல்வேண்டும். ஆதலால் அறியாமை இருளினின்றும் என்னை எடுத்து எனக்கு இவ்வுலக வாழ்வை நல்குதற்கு அறியாமை என்பது சிறிது மில்லாததாய் முழு அறிவாயுள்ள ஒன்றே வேண்டற்பாலது. அவ்வொன்றே கடவுள் என்பது (கடவுளை அவர் அவன் அவள் அது என்று கூறுதல் உலகவழக்கு.)

கடவுள் என்பது அறியாமை கடந்து முழு அறிவாய் விளங்குவது. அறியாமையுள்ள விடத்திலேயே பொய் பொறாமை பகைமை காழ்ப்பு முதலிய தீ நீர்மைகளிருக்கும். அறியாமை இல்லா விடத்தில் அவைகட்கு இருப்பே இல்லை. கடவுளோ அறியாமை கடந்து அறிவா யொளிர்வது. அதன் மாட்டுப் பொய்யில்லை; பொறாமையில்லை; இன்னோரன்ன பிற எவையும் இல்லை. அன்பு அதன் உயிர்ப்பு; அருள் அதன் உடல். "அன்பே சிவம்" என்றும், "கருணையே வடிவமாகி" என்றும் பெரியோர்கள் அருளிய மெய்யுரைகளை நோக்குக.

கடவுள் அருளாளன் என்பதற்கு அறிகுறி என்னை? உயிர்களின் துன்பங்கண்டிரங்கி, அவைகளை அத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கத் திருவுளங்

கொண்டு துணைபுரிவதேயாகும். ஒருவன் தன்னால் விரும்பப்பெற்ற மற்றொருவன் துயருறுவது காணும்போது, மனமிரங்கித் தன்னால் இயன்ற துணைபுரிய முயல்வதைப் பார்க்கிறோம். இம்முயற்சிக்குப் பிறப்பிடம் யாது? அவனது நெஞ்சத்துள்ள அருளேயாகும். அவனுக்கு அருள் தன்னால் விரும்பப் பெற்றவரிடம் மட்டுஞ் சுரக்கிறது; மற்றவரிடம் சுரப்பதில்லை. என்னை? அவனுக்கு விருப்பு வெறுப்புண்மையான் என்க. எல்லாம்வல்ல ஆண்டவனோ வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாதவன்; திருவருளையே திருமேனியாகக் கொண்டவன்; பகைமை முதலியவற்றைக் கடந்து நிற்பவன். ஆதலால் அவன் எல்லா உயிர்களின் நலன்நாடி அருள் சொரிகிறான்.

"கடவுள் வலிந்து ஏன் உயிர்கட்குத் துணைபுரிதல் வேண்டும்? உயிர்கள் இருளில் கிடந்தால் என்னை" என்று சிலர் கருதலாம். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஒவ்வோர் இயல்புண்டு. அதுமானக் கடவுளுக்கும் ஓர் இயல்புண்டு. அவ்வியல்பாவது உயிர்களின் துன்பங் கண்டிரங்கி அவைகட்குத் துணை புரிவது. ஆண்டவன் ஏழை உயிர்கட்கு எவ்வழியில் துணை செய்கிறான்?

ஆண்டவன் என்னை அறியாமையினின்றும் எடுத்துத் தன்னைப்போலாக்குதற்கு மாயை யென்னும் கருவி கொள்கிறான். அம்மாயையின் காரியமே இவ்வுடல் உலகம் முதலியன. இக்கருவி கொண்டு ஆண்டவன் என் அறியாமையைச் சிறிது சிறிதாக நீக்குகிறான். உயிர்களின் அறியாமை நீக்கத்துக்கெனவே ஆண்டவன் இவ்வுடல் உலகு (தனுகரணபுவன போகம்) முதலியவற்றை அவ்வுயிர்கட்குக் கொடுக்கிறான்.

"காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவியைப்போல்
கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங்
காப்பிட் டதற்கிசைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
பெலக்கவிளை யமுதமூட்டிப்
பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவிளை யாட்டமைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினில்
இசைந்துதுயில் கொண்மினென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே"

—தாயுமானர்

ஆண்டவன் கொடைப் பொருளாகவுள்ள உடல் உலகம் (தனுகரண புவன போகம்) முதலிய மாயா

காரியமென்று தத்துவ நூலோர் கூறுப. மாயா காரிய வரலாற்றை ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். மாயா காரியங்களுள் மிக மிக நுண்ணிய கூறுகளை (தத்துவங்களை) நம்மவர்கள் யோகக் காட்சியால் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்நுண்ணிய தத்துவங்களின் உண்மையை நிறுவிக் காட்டுதற்கு நிலைக்களனாக நின்று துணை புரியும் பொருள் ஐந்து (பஞ்ச பூதம்.)

இவ்வைந்து பூதங்களைக் கொண்டே ஏனைய தத்துவங்களின் உண்மைகாணல் வேண்டும். இவ்வைந்தும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஏதுக்கட்கும் பொருளாகும் நிலையில் இருக்கின்றன. இவைகளின் உண்மையை மறுப்போர் எவருமில்லை. ஐந்து பூத உண்மை, பல்லாற்றானும் அறிஞரால் நிறுவிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 'வேறு பல தத்துவங்களைப் பற்றியாதல் கருத்து வேற்றுமையுண்டு. ஐந்து பூதங்களின் இருப்பைப்பற்றி எங்குங் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. ஆண்டவன் உயிர்கள் பொருட்டு முதல் முதல் வகுக்குந் தனுகரண புவன போகங்கட்குக் காரணமாயுள்ள மாயா காரிய தத்துவங்களுள், ஆராய்ச்சிக்கும் ஏதுக்கட்கும் புலனாகக் கூடியனவாய், எவரும் மறுப்

பின்றி ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியனவா யிருப்பன ஐம்பூதங்களே யாகும். அவ்வைந்தின் பெற்றி நோக்கியே தாயுமான சுவாமிகள் முதல் வகுப்பைக் குறிக்குமிடத்து "ஐவகை யெனும் பூதம் ஆதியை வகுத்து" என்று திருப்பாட்டைத் தொடங்குகிறார்.

இப்பொழுது உயிர்கள் பொருட்டுப் பூதகாரிய மாய உடல் உலகு முதலியன வகுக்கப்பட்டன. இவ்வளவில் ஆண்டவன் துணை நின்றுவிடின், உயிர்கள் உய்யுங்கொலோ! படிப்படியாகத் துணை புரிந்து உயிர்களைத் தன்னைப் போலாக்குதற்கு ஆண்டவன் முயல்கிறான். ஆண்டவன் உயிர்கட்கு இன்னும் என் செய்கிறான்?

(ii) "*அதனுள் அசரசரபேதமான யாவையும் வகுத்து*"

வெறும் உடலையும் உலகையும் வைத்துக் கொண்டு உயிர்கள் என் செய்யும்? அவ்வுடல் முதலியவற்றில் ஒருவித வளர்ச்சி யிருந்தாலன்றி உயிர்கள் மேலும் மேலும் அறிவு விளக்கம் பெற மாட்டா. அவ்வறிவு வளர்ச்சி நாடி ஆண்டவன் தன் படைப்பில் அசரம் சரம் என்னும் வேற்றுமை அமைத்துள்ளான்.

தொடக்கத்தில் உயிர்கள் அசர உடலங்கள் தாங்குகின்றன; பின்னை அவ்வுடல் நீத்துச் சரவடிவங்கள் தாங்குகின்றன. இவ்வேற்றுமை யுருக்கள் உயிர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய கருவிகளாகும். இவ்வளர்ச்சிக்குக் கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்னும் இயற்கையறம் துணை புரிந்து வருகிறது. உள்ளது சிறந்து வளரும் முறையைப்பற்றி மேல் நாட்டுப் பூத பௌதிக ஆராய்ச்சியுடையார் எழுதியுள்ள நூல்கள் பல. அந்நூல்களை இக்காலத் தமிழ்மக்கள் பயில்வரேல், தங்கள் முன்னோர்களின் கூர்த்தமதியும் யோகக் காட்சியும் விளங்கப் பெறுவார்கள். உள்ளது சிறத்தல் என்னும் இயற்கை முறைவைப்பு இத்தாயுமானர் திருவாக்கில் படிப்படியாக அமைந்திருத்தல் அறிஞர்க்கு இனிது புலனாகும்.

உயிர்கள் அறியாமை நீங்கி அறிவு விளக்கம் பெறுதற் பொருட்டு முதல் முதல் உடல் முதலியன வகுக்கப்பட்டன; பின்னை அவையிற்றுள் அசரம் சரம் என்னும் பிரிவு வகுக்கப்பட்டது. இன்னும் ஆண்டவன் உயிர்கட்கு என்ன வகுக்கிறான்? பார்ப்போம்.

### (iii) "நல்லறிவையும் வகுத்து"

நிலையியல் இயங்கியல். என்னும் இரண்டையும் பெற்ற உயிர்கள் இன்னும் அறிவு வளர்ச்சிபெற்று ஆண்டவன் நிலையெய்தல் வேண்டும். அதற்கு ஆண்டவன் செய்யுந் துணையைத் தாயுமானார் "நல்லறிவையும் வகுத்து" என்று குறிக்கிறார். அறிவெனக் கூறாது 'நல்' என்னும் அடை தந்த தன் நோக்கம் என்னை? அந்நோக்கம் கூர்ந்து உன்னற்பாலதே.

உயிர் அசர உடல் தாங்கியபோதும் சர உடல் தாங்கியபோதும் அவ்வவ்வுடல் நிலைக்கேற்ற அளவினதாக அறிவு விளங்கப் பெறுகிறது. அசரத்தினின்றுஞ் சரம் பிரிவதுபோல், சரத்துள்ளே மற்றொரு பிரிவு தோன்றுகிறது. அஃதென்னை?

விலங்கு முதலியனவும் இயங்கு திணையென்னுஞ் சரவுலகின் பாற்பட்டனவே. மனிதனும் அவ்வுலகினனே. இவ்விரண்டு உலகினுக்கும் வேற்றுமை யுண்டென்பது வெளிப்படை. இங்கே சரவுலகில் விலங்கினின்றும் மனிதன் தோன்றுகிறான். இதுவே சரவுலகினின்றும் பிறந்த ஒரு பிரிவு.

மனிதன் எவ்வேற்றுமையுடன் தோன்றுகிறான்? வேற்றுமைகள் பல திறத்தன. அவற்

றுள் தலையாயது ஒன்று. அதுவே பகுத்தறி வென்னும் நல்லறிவு. இந்நுட்பம் விளங்கத் தாயு மானூர் அறிவை 'நல்' என்னும் அடையால் அணிசெய்தார். ஈண்டு "நல்லறிவு" என்றது சரத்துள் மனித உலகைக் குறிப்பதென்க.

இப்பொழுது உயிர் மனித உலகிற் புகுந்தது. ஆண்டிருந்து அது பெற வேண்டுவதென்னை?

(iv) "மறையாதி நூலையும் வகுத்து"

நல்லறிவெனும் பகுத்தறிவிற்கு அறிகுறி யாது? உண்டு கழித்து விலங்கெனத் திரிவதா? அன்று; அன்று. "நான் யார்? நான் யாண் டிருந்து போந்தேன்? எனக்கு இவ்வாழ்வைத் தந்தவர் யாவர்?" என்று இன்னோரன்ன ஆராய்ச் சியில் தலைப்படுவது பகுத்தறி வுடைமைக்கு அறி குறியாகும். இவ்வாராய்ச்சியால் கடவுள் உணர்வு மனிதன் மாட்டு அரும்பும். பகுத்தறிவுக்குரிய பிறவி தாங்கிய அனைவரும் இவ்வாராய்ச்சியில் தலைப்படுகின்றனரா? இல்லை. பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தாது மனிதருள் கெடுவோர் பலர். இக் காரணத்தால் மனித உலகம் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று மாக்கள் உலகம்;

இன்னொன்று மக்கள் உலகம். பகுத்தறிவெனும் ஆறுவதறிவைப் பயன்படுத்தாது, அவ்வறிவு விளக்கத்தைக் கெடுத்து விலங்கென வாழ்வோர் மாக்களெனப்படுவர். ஆறுவதறிவை நல்வழியில் பயன்படுத்துவோர் மக்களெனப்படுவர். மனிதப் பிறவி தாங்கிய உயிர்கள் மாக்களாகாது, மக்களாகி வாழுமாறு துணைபுரிதற் பொருட்டே மறை நூல் வகுக்கப்படுகிறது.

மறை நூல் எது? இறைவன் அருளியது மறை நூல் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது. இறைவன் எதையும் நேரே அருள்கிறானில்லை. மெய்யடியார்கள் வாயிலாகவே இறைவன் பல வினைகளை நிகழ்த்துகிறான். மெய்யடியார் யாவர்? "நான்" என்னும் முனைப்பற்றவரே மெய்யடியாராவர். முனைப்பற்ற இடத்திலேயே ஆண்டவன் அருள் கொழித்தல் இயல்பு. அவ்வருள் கொழிக்கும் உளமுடையார் மொழிகள் யாவும் ஆண்டவன் மொழிகளாகும். உலகில் ஆண்டவன் மொழிகள் என்று சொல்லப்படும் எல்லாவற்றையும் அவன் அருள்பெற்ற மெய்யடியார் மொழிகளெனக் கொள்க.

உயிர்களுள் மக்களாய்ச் செருக் கொழித்து, ஆண்டவன் அருள்பெற்று, ஆண்டவன் நிலை

யெய்திய மெய்யடியார்கள், தாங்கள் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவரும் பெறுதல் வேண்டும் என்று தங்கள் அடைவுகளைத் திருவாய் மலர்வதுண்டு. அத்திரு மொழிகள் உலகில் மறை நூல்கள் என்று வழங்கப்படுகின்றன. இம்மறை நூல்கள் இந்நாட்டில், இம்மொழியில், இம்முறையில் பிறத்தல் வேண்டும் என்னும் நியதியில்லை. மறை மொழி, யாண்டாதல், எம்மொழியிலாதல், எம்முறையிலாதல் பிறக்கலாம்.

உயிர்கள் பொருட்டு (மெய்யடியார் வாயிலாக) "மறையாதி நூலை" வகுத்த ஆண்டவன் பின்னுந் தொடர்ந்து 'அவ்வுயிர்கட்கு எவ்வழியில் துணை செய்கிறான்? அன்பர்களே! நோக்குங்கள். துணை படிப்படியாக வகுக்கப்படுகிறது.

(v) "சைவமுதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்து"

மக்கள் மறைவழி நிற்க நிற்க அவர்கட்குக் கடவுள் உணர்வு அரும்புகிறது. அவ்வுணர்வு கடவுளைக் காட்டுஞ் செந்நெறி நாடல் இயல்பு. அச்செந்நெறியே சமயம் என்பது. இச்சமயம் விலங்கிற்கில்லை. இது மகனுக்கே உரியது. சமயநெறி நில்லாதவன் மகன் அல்லன்.

சமயம் ஒன்ருயிராது பலவாக ஏன் இருத்தல் வேண்டும்? ஆண்டவன் அருள்பெற்று மறை மொழிந்த மெய்யடியார் அனைவரும் முடிவில் பெற்ற நிலை யொன்ருயினும், அந்நிலை பெற அவ ரவர் தொடக்கத்தில் கொண்ட முறை வெவ்வேறு. அவ்வம்முறையை, அவரவர் அருளிய மறைமொழி களிற் காணலாம். அம்முறைகளே உலகில் "சைவ முதலாம் அளவில் சமயங்கள்" என நிலவுகின் றன. முறைகள் பலவாயினும் அவைகளின் முடிவு ஒன்றென்பதை மறத்தலாகாது.

சமயங்கள் பலவாக வகுக்கப்பட்டதற்கு இன் னும் பல காரணங்கள் உள. அவைகள் ஈண்டு எற்றுக்கு?

மக்கட்குத் தொடக்கத்தில் பன்மையிலேயே பற்றுண்டு. உயிர்கட்குப் பன்மை வழி ஒருமை கூட்டவேண்டுமென்பது ஆண்டவன் திருவுள்ளக் கிடக்கை போலும்! பலவகைப்பட்ட சமயங் களின் உட்கிடக்கைகளை ஆராய்ந்துழி முடிவில் ஒன்றிய கருத்தே பெறலாம்.

"ஒன்றுமாய்ப் பலவுமாய்"

"ஆறுசமயங்க டொறும் வேறுவே ருகிவிளை
யாடுமுனை யாவரறி வார்"

" அன்னே யனேயெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
யையாவை யாவென்னவே
அலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
அலறியே யொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலசமயமேற்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே நிலயமென்றுந்
தன்னே ரிலாததோ ரணுவென்று மூவிதத்
தன்மையாங் காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய் "

" நெறிகடாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந் தெய்வமும் பலபலவாகவுஞ் செறிந்தால்
அறியுந்தன்மையிங் காருனை யறிவினு லறிந்தோர்
பிரியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய்"

"அன்ருேவா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
யத்தனையும் வெவ்வேரு யாற்ற நேரே
நின்ருயே நினைப்பெறுமா றெவ்வா ருங்கே
நின்னருள் கொண்டறிவ தல்லால் நெறிவேறுண்டோ"

" ஒன்ருய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்ருயை யாவெனைநீ நீங்கற் கெளிதாமோ "

" ஆனமான சமயங்க ளாறுக்குந்
தானமாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞானபூரண நாதனை " 3451

"ஆறு சமயத்தும் அதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறுபரை திருத்தாள் மேவுநாள் எந்நாளோ"

—தாயுமானுர்.

ஒவ்வொரு சமயத்தையுந் தனித்தனி எடுத்து ஆராய்ந்தால் அதன் அதன் மாட்டு முடிவில் ஒருமை விளங்கல் காணலாம். ஒவ்வொரு சமயமும் "கடவுள் ஒன்றே" என்று சொல்கிறது. "அக்கடவுள் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது" என்றுஞ் சொல்கிறது. யாண்டுமுள்ள ஒன்று பலவா யிருத்தல் எங்ஙனம்? அஃது ஒன்ருகவே இருத்தல் வேண்டும். அதன் பெயர் பலவா யிருக்கலாம். ஆனுல் பொருள் ஒன்றே.

"சமயகோடிக ளெல்லாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வம் என்று, எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக் கிடவும் நின்றதுளது"

"மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞானகுருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்றகுருவே"

"ஏதுபாவித் திடினும் அதுவாகிவந் தருள்செய்
எந்தைநீ குறையும் உண்டோ"

"சமரச சொரூப சுகம் உற்றிட"

" ஆறனைத்தும் புகுங்கடல்போல் சமயகோடி
அத்தனையும் தொடர்ந்துபுகும் ஆதிநட்பே"

" சைவமுதல் மதங்களாகி மதாதீத
மானவருண் மரபுவாழி "

" வேறுபடு சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கில்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித் திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா "

என்று தாயுமானுர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களை யோர்க.

பன்மை யுணர்வுடைய மக்களை அப்பன்மை வழி ஒருமையில் கூட்டக் காணப்பெற்ற சமயங்கள் பின்னே போருக்கும் பூசலுக்கும் நிலைக்களன்களாய்விட்டன. இக்குற்றம் சமயங்களின் பாலதன்று; சமயங்களை வளர்ப்பதற்கெனப் பின்னுளில் புறப்பட்ட குருமார்களின் பாலதே. பிற்காலத்தில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கென ஏற்பட்ட மடங்களுங் கோயில்களுமே சமயங்களின் நிலைகளைக் குலைத்தன.

எவரெவர்க்கு எவ்வெச் சமயத்திடை அன்பு படிகிறதோ அவரவர் அவ்வச்சமய வழி நின்றொழுகுவது அறிவுடைமை. அவ்வொழுக்கம்

விரைவில் ஒருமை இன்பங் கூட்டல் ஒருதலே. அவ்வாறின்றுழுகாது பிற சமயங்களைக் குறைகூறச் சமய வாதத்தில் தலைப்படுவது ஒருபோதும் ஒருமை இன்பத்தைக் கூட்டவே கூட்டாது.

"மதசம்மதம் பெருச் சாலம்ப ரகிதமான"

"மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்க அறிவார் சாண்
வயிற்றின் பொருட்ட தாக"

"சமய நெறி காணுத காட்சிநீ"

"சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு ளேசுழலும்
அல்ல லொழிவதென்றைக் கையா பராபரமே"

"தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ"

"பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவரும்
யாங்களே கடவுள் என்றிடும்
பாதகத் தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படிறருந் தலே வணங்கிட"

—தாயுமானர்.

சமயங்கள் போருக்காக வகுக்கப்பட்டன வல்ல. சமரசஞானப் பேற்றிற்கெனவே அவைகள் வகுக்கப்பட்டன. சமயங்களின் நோக்கம் மக்களே வேற்றுமை யுணர்வினின்றும் விலக்கி, ஒற்றுமை யுணர்வில் நிறுத்த வேண்டுமென்பதே.

சமயங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தால் அவைகளின் அடியில் சமரசம் நிலவுவது காண லாம். அச்சமரசங் கடவுள் காட்சிக்குரியது.

சமயங்களை வகுத்த கடவுள், அவைகளின் முடிவில் சமரசத்தைக் கிளத்தாதொழிவனோ? உயிர்களின் முழு அறியாமையை நீக்கி அவை களைத் தன்னைப்போலாக்க வேண்டுமென்பதன்றோ கடவுள் திருவுள்ளக் கிடக்கை? அக்கருத்து முற்றுப் பெறும்வரை உயிர்களின் அறிவு வளர்ச் சிக்குரிய துறைகளைப் படிப்படியாக இறைவன் கோலியே வருவன். இதுகாறுஞ் சமயங்கள்வரை துறைகள் கோலப்பட்டன. இனி வருந்துறை காண்போம்.

(vi) "மேற் சமயங்கடந்த மோன சமரசம் வகுத்த நீ"

மக்கள் சமயங்களிற் புகுந்து பெறவேண்டுவது சமரசமேயாகும். அச்சமரசத் துறையையும் என் ஆண்டவன் வகுக்கிறான். ஆருயிர் மக்களே! ஆண்டவன் துணையைக் கூர்ந்து கூர்ந்து நோக்குங் கள். நமது ஆண்டவன் அருள் இருந்தவாறென் னே! என்னே! அவ்வாண்டவனையா மறப்பது? மறந்தா உலகில் வாழ்வது? அன்பர்களே? ஆண் டவனை நினையுங்கள்; அவன் அருளைக் கருதுங்

கள் ; அவன் துணையை நோக்குங்கள். இன்னும் நம்பொருட்டு அவன் என்ன செய்கிறான் ? சமயங் கடந்த மோன சமரசத்தை வகுக்கிறான். அவ் வாண்டவனை மனமொழி மெய்களால் வணங்கு வோமாக ; நமது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றை யும் அவனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்வோமாக. எல் லாம் அவனுடைமை ; எல்லாம் அவன் செயல் ; அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. " எல்லாம் அவன் " என்னும் உணர்வுபெற்று அவ்வழி நிற் பதே சமயங்கடந்த மோன சமரசமாகும். இச் சமரசம் கடவுள் காட்சி வழங்கும்.

சமரசம் மக்கள் வாழ்வின் முடிந்த நிலை என் பது ஈண்டு உன்னத்தக்கது. தாயுமானார் மிகத் திறம்பட அந்நுட்பத்தை இத்திருப்பாட்டில் அமைத்திருக்கிறார். சுவாமிகள் ஒவ்வொரு படி யையும் " வகுத்து " " வகுத்து " என்று கூறிக் கொண்டே போந்து, சமரசத்தை மட்டும் " வகுத்த நீ " என்று முடித்துக் கூறி யிருத்தல் காண்க. சமரசம் முடிந்த வகுப்பு என்பது சுவாமி கள் கருத்து.

கடவுள் ஒருவரா யிருக்கும்போது அவர்க்குரிய நெறியும் ஒன்றாகவே இருத்தல்வேண்டும். உலகின்

பொருட்டுப் போர்வைகள் பலவா யிருக்கின்றன. அப்போர்வைகளின் உள்ளுறை மட்டும் ஒன்றே. போக்கு வரவிலா வெளி (ஆகாயம்) பல பொருள் களில் நீக்கமற நிறைந்துள்ள தன்மையை ஈண்டு அன்பர்கள் கருத்திற் கொள்வார்களாக.

சமரச நுட்பந்தேறாது, சமயவாதிகள் வாதப் போரில் தலைப்பட்டு முடிவில் சமயப் பொருளையே யுணரா தொழிகிறார்கள். சமயவாத மிடுதலுக்கும் சமயவழி நிற்றலுக்கும் வேற்றுமையுண்டு. சமய வாத மிடுவோர் பன்மைப் படுகுழியில் வீழ்ந்து இடர்ப்படுவர். சமயவழி நிற்போர் ஒருமைகண்டு கடவுள் நிலையெய்துவர். பல கடவுள் உணர்வு உய்யு நெறிகாட்டல் அரிது அரிது என்று ஈண்டு அறைகூவுகிறேன். பல சமயங்களிலும் ஓராண்ட வன் அருளாடல் கண்டு ஒருமையுணர்வு பெற வேண்டுவது மக்கள் கடமை. அவ்வொருமை யுணர்வே மோன சமரசமென்பது.

ஈண்டுச் சமயவாதிகளைப்பற்றி இரண்டோர் உரைபகர விரும்புகிறேன். ஒரு சமயவாதி இன் னொரு சமயத்தை வெறுக்கிறான்; பழிக்கிறான்; அவன்தான் தொழுங் கடவுள் தன்னால் வெறுத் துப் பழிக்கப்படுஞ் சமயத்திடை இல்லையென்று

கருதுகிறான் போலும்! இப்போலி மனிதன் எந்நாளில் மெய்ப்பொருளை யுணரவல்லான்? "கடவுள் என்னிடத்தில் மட்டும் வீற்றிருக்கிறார்; என் வீட்டில் மட்டும் விளையாடுகிறார்; என் சமயத்தில் மட்டும் கிடக்கிறார்" என்று நினைந்து வாழ்வு நடாத்துவோனை எத்தகையன் என்று சொல்வது? இவன் கடவுளையா தொழுகிறான்? ஆ! ஆ! இவனினும் பொய்யன் வேறு ஒருவன் இருப்பனோ?

பாவங்களில் தலையாயது பொய்ம்மை. இவ்வொன்றுள்ள விடத்தில் மற்றெல்லாப் பாவங்களுமிருக்கும். இவ்வொன்றில்லாவிடத்தில் மற்றப் பாவ நிகழ்ச்சியுமிராது. இவ்வுண்மையை,

"பொய்யாமை பொய்யாமையாற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று"

என்று திருவள்ளுவனார் சுருங்கிய உரையால் விளக்கி யிருத்தல் காண்க. எங்குமுள்ள ஆண்டவனை "அங்கிருக்கிறான்; இங்கில்லை" என்றும் "இங்கிருக்கிறான்; அங்கில்லை" என்றும் வாதப் போருக் குட்படுத்துவது எத்தகை அறியாமை? எத்தகைப் பொய்ம்மை? இப்பொய்ம்மையாளர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்தவே தாயுமானார் நூற்

றுடக்கத்தில் ஆண்டவன் உண்மையை "எங்கும் பிரகாசமாய்" என்னும் அளவில் நிறுத்திக் கூறுது, "அங்கிங் கெனுதபடி எங்கும் பிரகாச மாய்" என்று விளக்கிக் கூறினர். இங்கே பொய் யர் எவர் மெய்யர் எவர் என்பது உன்னற்பாலது.

எங்குமுள்ள ஆண்டவனை "அங்கு இங்கு" என்று சுட்டி அவனைக் கூறுபடுத்துங் குறுகிய நோக்குடைய சமய வாதிகளைப் பொய்யர்க ளென்க. ஆண்டவன் "அங்கிங்கெனுதபடி எங் கும் பிரகாசமா" யிருத்தலை யுணர்ந்து, எதனிடத் தும் எவரிடத்தும் பகைமை கொள்ளாது, அன்பு கொள்ளுஞ் சமரச நோக்குடையாரை மெய்யர்க ளென்க. கடவுள் எங்கும் இருப்பதை மெய்ஞ் ஞானியாகிய தாயுமான சுவாமிகள்,

"எங்கணுநீ யென்ருலிருந்தபடி யெய்தாமல்
அங்கு மிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே"

"அனைத்துமாய் நின்ருயே யான்வேரு நின்னை
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே"

"எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
அங்கங் கிருப்பதுநீ அன்ரே பராபரமே"

"எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றி
தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ"

"எப்பொருளும் நீயெனவே எண்ணிநான் தோன்றாத
வைப்பை அழி யாவிலையா வையாய் பராபரமே"

"அண்டாண்டம் யாவுநீ கொண்டுநின்ற கோலமே[மே"
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர் கண்டநெஞ்சு கரையு

"எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ"

"அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற்பரிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே"

"ஆங்கென்று மீங்கென்றுமுண்டோ—சச்சி
தானந்த சோதி யகண்டவடிவாய்
ஓங்கிநிறைந்தது கண்டாற்—பின்னர்
ஒன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திட லாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு"

என்று பல செவ்விய மொழிகளால் விளக்கியிருத்தல் காண்க. ஆகவே உலகீர்! ஆண்டவனை "அங்கு இங்கு" என்று சுட்டிச் சமய வாதத்தில் இறங்கன்மின்; அச்சுட்டுணர் வழிக்குஞ் சமரசத் துறை நண்ணுமின்; அத்துறை படிந்து கடவுளைக் காண்மின்; கண்டு இன்புறுமின்.

எல்லாவற்றிலும் ஆண்டவன் வீற்றிருக்கும் போது எதைத் தள்ளுவது? எதைக் கொள்ளுவது? தள்ளல் கொள்ளல், பகைமை பொறுமை

யுள்ள விடத்தில் நிகழ்வன. கடவுள் நெறியோ இவைகளைக் கடந்து நிற்பது. கடவுள் நெறி நிற்போர், உலகிலுள்ள பலதிற வேற்றுமைகளைக் கண்டு, வேற்றுமை யுளம் பெறமாட்டார். சில காரணம்பற்றி உலக வளர்ச்சிக்கெனப் பலதிற வேற்றுமைகள் இயற்கையில் அமைந்திருக்கின்றன. அவ்வேற்றுமைகள் பலதிற முத்துக்கள் போன்றன. பரம் பொருள் அம் முத்துக்களினூடே நுழைந்துள்ள கயிறு போன்றது. ஆகவே எல்லா வேற்றுமைகளும் நிலவுதற்கு அடிப்படையாயுள்ள ஒன்றை யுணர முயல்வதே அறிவுடைமை.

ஒருவன் பாடுகிறான்; இன்னொருவன் யாழ்வாசிக்கிறான்; மற்றொருவன் முழவு கொட்டுகிறான்; வேறொருவன் தாளம் போடுகிறான். இவைகளின் (பன்மையின்) பயன் என்னை? இசையெனும் ஒன்றே. இசையென்பது இப்பன்மைகட்கு அடிப்படையாய் யாண்டும் நிலவுவது. அது பாடுவோன் மிடறு, மற்ற யாழ் முழவு தாளம் முதலிய பன்மை வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. பன்மை, ஒருமைக்குத்துணைசெய்யவே ஏற்பட்டதென்க. பன்மைக்குப் பிறப்பிடம் ஒருமை என்பதையும் ஓர்க. இவ்

வாறே இயற்கையின்பாலுள்ள பலதிற வேற்றுமைகளுந் தங்கட்கு நிலைக்களனாயுள்ள ஒன்றை யுணர்த்தற்குக் கருவிகளாக நிற்கின்றன என்று தெளிக. " ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை உண்டுபணு ஞானமாகும்" என்றார் தாயுமானாரும்.

இசையெனும் ஒருமை யின்பம் நுகராது, முழவு யாழ் தாளம் முதலிய பன்மைமீது கருத்துச் செலுத்துவோரு முளர். இவர் இசையின்பம் இழக்கிறார். இவரனையார் வேற்றுமைகளில் மட்டுங் கருத்தைப் படிய வைப்போரென்க. வேற்றுமைகள் ஒற்றுமை யுணர்விற்குத் துணைசெய்யவே ஏற்பட்டன என்பதையும், ஒற்றுமையிலிருந்தே வேற்றுமைகள் தோன்றின என்பதையும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன். வேற்றுமைகளையே பொருளாக்கொண்டு, உயர்வு தாழ்வெனும் நரகக் குழியில் வீழ்ந்து இன்பத்தைக் குலைத்துக் கொள்வது அறிவுடைமையாகாது.

" எங்கும் " " எல்லாம் " ஆண்டவன் என்னும் உணர்வுபெற்று, அவ்வுணர்வு வழி நின்று, அநுபூதி நிலைபெறும் ஒருவன் தன்னுயிர்க்கும் மற்ற வுயிர்க்கும் வேற்றுமை காண்பானில்லை. அவன் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் பார்ப்

பன். இந்நிலை யெய்திய ஒருவன் பிறப்பு இறப்பு என்னும் மயக்கத்தினின்றும் விடுதலை யடைகிறான். இதுவே சமரச ஞானத்தால் விளையும் பேறு. இப்பேறு பெற்ற தாயுமானார் தமது அடைவைப் பல பாக்களால் உலகிற்கு உணர்த்தியிருக்கிறார். அவைகளுள் சில பாக்களை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

“பார்த்த இடமெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றவொரு
வார்த்தை சொல்லவந்த மனுவே பராபரமே”

“எட்டுத் திசையுமொன்றா யின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறோ பராபரமே”

“ஆதியந்த நீகுருவாய் ஆண்டதல்லால் நின்னையன்றிப்
போதனையும் உண்டோ புகலாய் பராபரமே”

“எண்ணில்பல கோடியுயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்குங்
கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே”

“மண்ணும் மறிகடலும் மற்றுளவும் எல்லாம்உன்
கண்ணி லிருக்கவும்நான் கண்டேன் பராபரமே”

“கண்டவறி வகண்டா காரமென மெய்யறிவில்
கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே”



“பெற்றார் அநுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்றார் உனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே”

" எல்லாம் நினதுசெயல் என்றெண்ணும் எண்ணமும்நீ
அல்லால் எனக்குளதோ ஐயா பராபரமே"

" எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே" [கூர்

" தம்முயிர்போல் எவ்வுயிரும் தான் என்று தண்ணருள்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே"

" வஞ்ச நமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கும்
அஞ்சி உனையடைந்தேன் ஐயா பராபரமே"

" மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்ட பாட்டை யுன்னிப்
பார்க்கின் அன்பர்க்கென்ன பயங்காண் பராபரமே"

" எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத்
தெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்க்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங்
காணவா நல்லறிவே."

" எவ்வடிவும் பூரணமாம் எந்தையுரு வென்றிசைந்த
அவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ"

" எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிசச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ"

" நானென தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானென வுண்மைதனைச் சாருநா ளெந்நாளோ"

இன்னுஞ் சமரசத்தைப்பற்றிப் பலபடப் பேச வேண்டுவதில்லை. சமரசஞானப் பேறே வாழ்வின்

முடிந்த நிலை. அந்நிலை பெற ஒவ்வொருவரும் முயல்வோமாக.

இதுகாறும் இறைவன் அருண்மே லீட்டான் உயிர்கட்கு வகுத்த படிகள் நிரலே விளந்து கூறப் பட்டன. உலகம் முதல் சமயம் ஈறுகவுள்ள படிகள் கோலப்பட்டன. முடிவில் சமரச நிலையுங் கோலப்பட்டது. இறைவன் உயிர்கட்கு எவ் வெத்துணை செய்யவேண்டுமோ அவ்வத்துணை செய்து முடித்தான். இனிப்படிகளேறி நிலையம் புகுந்து கடவுள் காட்சி பெறவேண்டுவது எவர் கடமை?

## (உ) உயிர்கள் கடமை

### (i) "உன்னை நான் அணுகவுந் தண்ணருள் வகுக்கவில்லையோ"

"சமரசம் மெய்ந்நெறியே; அது முடிந்த நிலையே; அதனால் உயிர்கட்கென்னை; அப் பேற்றை உயிர்கள் எங்ஙனம் பெறும்; அதற் கேதாயினும் வழியுண்டா" என்று சிலர் ஐயுற லாம்.

தாயுமானரும் ஆண்டவனை நோக்கி "உன்னை நான் அணுகவுந் தண்ணருள் வகுக்கவில்லையோ"

என்று வினவி யிருக்கிறார். உயிர்கள் பொருட்டு உலகையும் அறிவையும் மறையையும் சமயங்களை யும், இவை கடந்த மோன சமரசத்தையும் வகுத்த இறைவன் சமரச ஞானப் பேற்றிற்குத் தண் ணருள் பாலியாதிருப்பனோ? உயிர்கள் அப்பெரு நிலை பெறுதல் வேண்டும் என்பதன்றோ இறை வன் திருவுள்ளக் கிடக்கை? அது குறித்தன்றோ அவன் எல்லாவற்றையும் உயிர்கட்கு வகுத்தான்? இவ்வருளுடைய இறைவனோ உயிர்களின் இறு திப் பேற்றிற்குத் துணை செய்யா தொழிவன்? பின்னை எற்றுக்குத் தாயுமானார் அங்ஙனம் வினவியிருக்கிறார்? அவ்வினாவின் பொருளை உற்று நோக்குக. அவ்வினா எப்பொருளின் மேற்று? அது கொள்பொருளில் அமைந்து கிடத் தல் காண்க. ஆதலால் உயிர்களின் இறுதிப் பேற் றிற்கும் ஆண்டவன் அருட்டுணை யுண்டு என் றுணர்க.

அவ்வருளைப் பெறுவதெங்ஙனம்? இங்கே தான் உயிர்கட்குக் கடமை ஏற்படுகிறது. இக் கடனை யுணர்த்தவே சுவாமிகள் உலகு அறிவு முதலியவற்றை 'வகுத்து வகுத்து' என்று சொல்லிக்கடந்த சமரசத்தை "வகுத்த நீ"

என்று முடித்து, அருளைமட்டும் "வகுக்க வில்லையோ" என்று வேறு பிரித்து ஓதியிருக்கிறார்கள். இப்பகுதியில் ஆண்டவன் துணையும் உயிர்களின் கடமையும் இரண்டுந் திகழ்தலால் இஃது அரிமா நோக்குமுறையில் இடையில் கிளத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டவன் அருட்பேறு பெரிதும் உயிர்கள் முயற்சியைப் பொறுத்து நிற்றலான் அதனை யானும் "உயிர்கள் கடமை" என்னுந் தலைப்புக்கீழ் வைத்துப் பொருளை முறைப்படுத்தலானேன்.

ஆண்டவன் அருளை உயிர்கள் பெறாதவாறு சில தடைகள் தகைகின்றன. அவைகளைக் களைய மக்கள் முயலல்வேண்டும். அவைகளின் ஊற்றாய் உயிராயுள்ள ஒன்று களையப்படின், மற்றவைகளெல்லாந் தாமே வீழ்ந்துபடும். அவ்வொன்று எது? பொய்ம்மை.

(ii) "பொய்வளரும் நெஞ்சினர்கள்
காணாத காட்சியே"

ஈண்டு அடிகள் ஆண்டவனைக் 'காட்சியே' என்று விளிக்கிறார். இதன் பொருள் என்னை? ஆண்டவன் காட்சிக்குரியன் என்பதன்றோ?

காட்சிக்குரிய அவனைக் காணாதவாறு தகைவது எது? அஃது எவர் பாலுளது?

"பொய் வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணாத" எனவரூஉஞ் செம் மொழிகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க. எவர் காணாத காட்சி? "பொய் வளரும் நெஞ்சினர்கள்." எனவே மெய்வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணுங்காட்சி நமது கடவுள் என்று தெளிக.

கடவுள் காட்சியை மறைக்குங் கொடுமை பொய்ம்மைக் கிருத்தல் பெரிதுங் கருதற்பாலது. மகனைக் கெடுப்பது பொய்யன்றி வேறென்னை? அதன் புன்மை தெரிக்கவேண்டி மீண்டுஞ் சுவாமிகள் அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள்.

## (iii) "பொய்யில்லா மெய்யர்"

பொய்யின் புன்மையையும் மெய்யின் மேன்மையையும் அடிகள் மக்கட்கு அறிவுறுத்துகிறார்கள். பொய்யின் புன்மை என்ன? மெய்யின் மேன்மை என்ன? எங்குமுள்ள ஆண்டவனைக் காண வொண்ணாதவாறு தகைவது பொய்யின் புன்மை. ஆண்டவன் காட்சியைத் தகையாது புலப்படுத்துவது மெய்யின் மேன்மை. அப்பொய் நீத்து மெய்

வழி நின்று உண்மை காண முயலாது வாயில் வந்ததை உளறுவது மடமை.

பொய்ம்மை பாவங்கட் கெல்லாந் தாயகம் என்று முன்னருஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்குமுள ஆண்டவனை "அங்குளான் இங்கில்லை; இங்குளான் அங்கில்லை" என்று சொல்வது எத்தகைப் பொய்! ஆண்டவன் துணையை மறுப்பதும் மறப்பதும் எத்தகைப்பொய்! இன்னோரன்ன பொய்களில் வீழ்ந்துழலும் மனிதன் பேச்சொடு பேச்சுக்கெல்லாம் பொய் வழங்கிச் செயலொடு செயலுக்கெல்லாம் பொய் நிகழ்த்திப் பொய் வாழ்வினனாகிறான். இவன் எங்ஙனங் கடவுள் காட்சி பெறுவன்?

பொய்ம்மையி னின்றும் பிறக்குங் குழவிகளோ பற்பல. அவை அழுக்காறு, வெகுளி, கொலை, களவு, காமம் முதலியன. இக்குப்பைகளை நெஞ்சில் பதியவைத்து, ஆண்டவன் அருள் நாடினால் அவனருள் கூடுங்கொல்! இவைகளெல்லாவற்றையும் விலக்கி உண்மையில் உறைந்து நின்றால் ஆண்டவன் அருள் கூடும்.

"கன்னங் கரியநிறக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னே பராபரமே"

"அழுக்காற்றால் நெஞ்சம் அழுங்கிய புன்மாக்கள்
இழுக்காற்றால் இன்பநலம் எய்தார் பராபரமே"

"வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே
வைத்தழுக்கா றாயுளறும்
நெஞ்சனுக்கும் உண்டோ
நெறிதான் பராபரமே"

"கொலைகளவு கள்காமம்
கோபம்விட்டா லன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருள்தான்
வாய்க்கும் பராபரமே"

இத்திருப்பாக்களை உற்று நோக்குக.

மனிதன் பகுத்தறிவு பெறும்வரை ஆண்டவன் துணை செய்து வருகிறான். அப்பகுத்தறிவு கொண்டு மனிதன் மெய்யில் உறுதிகொள்ளல் வேண்டும். மெய்யினின்றும் வழுவி வீழ்வது எவர் குற்றம்? வழுவி வீழினும் மீண்டுமாதல் மெய்ந்நெறி பற்ற முயலுதல் வேண்டும். மெய்யில் கருத்தின்றிப் பொய்யில் புகுந்து கொண்டே போனால் ஆண்டவன் அருளொளி எங்ஙனம் படரும்? "பொய்க் கடலில் வீழ்ந்த மனிதன் எங்ஙனம் மெய்க்கரை நண்ணுவன்; அவனுக் கொருதுணை வேண்டாமா" என்று சிலர் வினவ

லாம். பொய்யில் வீழ்ந்துள்ள மனிதனுக்குத் துணை வேண்டற்பாலதே. அத்துணை பெறுதற்குப் பொய்யில் வெறுப்பாதல் மகனுக்குத் தோன்ற வேண்டுமன்றோ? பொய்யில் சிறிது வெறுப்பாதல் தோன்றினால் போதும். அம் மகனை ஆட்கொள்ள ஆண்டவன் அருள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பொய்யில் வெறுப்புக் கொண்டு "ஆண்டவனே! நான் மனிதன்; அடிக்கடி நெறியினின்றும் பிறழ்ந்து விழுகிறேன். என்னைக் கரையேற்றல் வேண்டும்; உன் துணை நாடி நிற்கிறேன்" என்று கழிவிரக்கங் கொண்டு ஆண்டவனை நோக்கிக் கதறிக் கதறியழுதால், ஆண்டவன் அருட்டுணை கிடைக்கும். "அழுதால் உன்னைப் பெறலாம்" என்றார் மணிவாசகனாரும். ஒரு முயற்சியிலுந் தலைப்படாது பொய்யில் கிடப்போனுக்கு உய்வு யாண்டிருந்து வரும்? ஆண்டவன் அருட்பேற்றிற்குச் சிறிதளவாதல் மனித முயற்சி வேண்டற்பாலதே.

மெய்ம் முயற்சியில் தலைப்படாது பொய்ச் சேற்றிலேயே நெளிந்து கொண்டு "ஆண்டவனாவது; ஐயனாவது; ஒன்றுமில்லை" என்று

நாத்திகம் பேசுவது அறிவுடைமையாகாது. பொய் நீத்து மெய்வழி நின்றால் அருள்கூடும்.

"பொய் வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட்கயலு
மாய்ப் புன்மையேன் ஆவன் அந்தோ"

"பொய்யனேன் சிந்தைப் போய் கேடப்பூரண
மெய்ய தாம்இன்பம் என்று விளைவதே"

"மெய்திகழும் அஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
வேந்தரே குணசாந்தரே"

"உய்யும்படிக்குன் திருக்கருணை யொன்றைக்
கொடுத்தா லுடையாய்பாழ்ம்
பொய்யுமவாவு மழுக்காறும்
புடைபட்டோடு நன்னெறியா
மெய்யுமறிவு பெறும்பேறும்
விளங்குமெனக் குன்னடியார்பாற்
செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ்
சிந்தைத்துயருந் தீர்ந்திடுமே"

"ஐயவாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்
வையமீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவு
மெய்யினின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்
பொய்யதென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல்
[போதம்"

"பொய்யைப்பொய் யென்றறியும் போதத்துக் காதாவுன்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே"

" கல்லாதே ஞானுலுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலே நின்னைத்தொடர்ந்தேன் பராபரமே "

" பொய்யகல மெய்யான போதநிலை கண்டோர்க்கோர்
ஐயமிலை யையமிலை யையா பராபரமே "

" கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க்
காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய்
மெய்காண்ப தென்னாளோ "

" பொய்ம்மயமே யானபுரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகாதோ "

" அன்பருக் கன்பான மெய்யன்—ஐயன்
ஆனந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான்—என்னைத்
தானறிந்தேன் மனந் தானிறந்தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு "

—தாயுமானுர்.

கடவுள் என்பது உண்மை அல்லது சத்திய மன்றி வேறென்னை? மாறுதலின்றி, அழிவின்றி என்றும் ஒரு பெற்றியாயிருக்கும் உண்மையே கடவுள். அவ்வுண்மையை உண்மையால் உணர முயல்வதே அறிவுடைமை. இதுவே உயிர்கள் ஆற்ற

வேண்டிய தலையாய கடமை. ஆகவே எவர் அறிவில் ஆண்டவன் போலிவன்? "பொய்யிலா மெய்யர் அறிவில்" என்க.

## (ங) பேறு

(i) "அறிவில்போத பரிபூரண அகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்கு வரவற்ற பொருளே......"

மெய்ம்மையால் அடையும் பேறு யாது? சமரச ஞானம். சமரச ஞானமாவது எங்குமுள கடவுள் காட்சி பெற்று, இரண்டறக் கலந்து, பிறவா இறவா நிலை அடைவதாகும்.

பொய்யுள்ள மட்டும் அறியாமை யுண்டு. அறியாமையோடு கூடிய பொய்யறிவில் சுட்டுணர்வே விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். பொய் யொழிந்தால் அறியாமை யொழியும். அறியாமை யழிந்தால் மெய்யறிவு தோன்றும்; மெய்யறிவால் சுட்டுணர்வு தொலையும். சுட்டுணர்விற்குக் கண்டம் பொருளாகுமே யன்றி அகண்டம் பொருளாகாது. அகண்டாகார நிலையோ ஓதற்கரியது. உயிர்கள் அடையத்தக்க இறுதிப் பேறு இதுவேயாகும். இந்நிலையே கடவுள் காட்சி என்பது.

உயிர்கள் இக்காட்சி பெறல் வேண்டுமென்றே அருட்கடவுள் அவைகட்குப் பலதிறத் துணை புரிகிறான். அத்துணை பெறும் உயிர்கள் வாழ்வில் இறங்கும்போது, தங்கட்கு வாழ்வளித்த ஆண்டவனையும் அவனருளையும் மறவாது, மெய்ந் நெறி நின்றொழுகல் வேண்டும். அம்மெய் யொழுக்கம் கடவுள் அருள்கூட்டிச் சமரச உணர் வளித்து, முடிவில் கடவுள் காட்சியையும் பெறு விக்கும். கடவுள் காட்சி பெரிதும் மக்களின் மெய்ம்மைக் கடமையைப் பொறுத்து நிற்றல் கருதற்பாற்று.

மெய்ம்மையைப்பற்றிப் பல்லாயிரம் பேச்சுப் பேசலாம்; பல்லாயிரம் நூல்கள் எழுதலாம். அவைகளால் பயன் விளையுங்கொல்! விளையாது. மெய்ம்மையை வாழ்வில் நடையில் கொணரவே உழைத்தல் வேண்டும். அந்நடைமுறைக்குரிய துறைகளைப் பலர் பலவாறு கூறுப. அத்துறை களில் சிலவற்றையாதல் குறிப்பிட இந்நூல் இடந்தராது. எவரும் எளிதில் கொள்ளத்தக்க முறைகளில் மட்டும் இரண்டொன்று நினைவூட்டி நின்று விடுகிறேன்.

கடவுள் சத்துப் பொருளென்று அறிஞர் பலர் முடிவுகண்டு, அம்முடிவை உலகிற்கும் அறிவுறுத்திப் போந்தார். அச்சத்து மண் புனல் தீ காற்று வெளி ஞாயிறு முதலியவற்றில் ஊடுருவி நின்று, உயிர்கட்குப் பல்லாற்ருனுந் துணைசெய்து வருவருகிறது. ஈண்டுக் குறிக்கப்பெற்ற ஐம்பெரும் பொருளும் ஞாயிற்ருெளியும் வாழ்விற்கு இன்றியமையாதன என்பது எவரும் ஒப்பமுடிந்த உண்மை. இவைகளின் வாயிலாக ஊடுருவி நிற்குஞ் சத்தானது பசுங்கீரையிலும் செங்காயிலும் பழங்களிலும் தானியங்களிலும் பரிணமித்து, உயிர்கட்கு உணவாகிறது. அச் சத்துணவை மனிதன் அளவாக முறைப்படி உண்டு வரவர அவனுக்குச் சத்தியத்தில் நாட்டஞ் செல்லும். உணவுக்கும் இயல்புக்குந் தொடர்புண்டு. ஆகவே நல்லியல்பை விழையும் ஒருவன் சத்துணவு உண்டு வருவானாக. இவ்வுணவுடன் அவன் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பானாக. இவைகளுடன் அவன் அழிவிலாச் சத்தியத்தை—உண்மையை—கடவுளை — இடையருது உன்னி வருவானாக. இவ்வாழ்வுடைய

மகனுக்கு ஆண்டவன் அருள் கூடும்; அருளால் சமரசஞானம் உண்டாகும்; சமரச ஞானத்தால் அவன் கடவுள் காட்சி பெறுவன்.

" புகழுங் கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
அகமும் வாய்மையும் அன்பும் அளித்தவே
சுகவிலாசத் துணைப் பொருள் தோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே."

—தாயுமானர்.

# விளம்பரம்

பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை :—திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் இயற்றியது. இந்நூல், பெண்மை தாய்மை இறைமை என்னும் முப்பொருளை முதலாக உடையது. இம்மூன்றும் முறையே நூலின் உடல் உள்ளம் உயிராக அமைந்திருக்கின்றன. இம்மூன்று முதலினின்றும் கிளம்பிய கவடுகளும் கோடுகளும் நூலின் பிற உறுப்புக்களென்க.

பெண் பிறவியின் விழுமிய நோக்கம், அன்பால் ஒருவனை மணந்து ஒழுங்குபட்ட இல்லறம் நடாத்துவதில் இறைவேறுமென்பது நூலின் திரண்ட பொருள். இயற்கை வாழ்வினின்றும் வழுவிச் செயற்கைப்பாழில் விழுவதால் விளையுங் கேடுகள் இந்நூற்கண் விளக்கமாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. அறம் அன்பு அருள் முதலியவற்றிற்குப் பெண் உறையுள் என்பது இந்நூலில் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒருத்தி ஒருவனுடனும் ஒருவன் ஒருத்தியுடனும் வாழும் உயரிய ஒழுக்க மணம் இந்நூலில் யாண்டுங் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

இயற்கை வாழ்வு, செயற்கைத் தாழ்வு, உடலோம்பல், மலச்சிக்கல், கூடாவொழுக்கத்தால் விளையுங் கேடுகள் போன்ற பொருள்கள் நூலின் ஊடே ஊடே சில விடங்களில் பெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. விலை ரூபா 2.

**தமிழ்த் தென்றல்** :—திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் மகாநாடுகளில் தலைமை வகித்து நிகழ்த்திய முன்னுரைகளிற் சில அடங்கப்பெற்ற நூல். தமிழ்நாட்டுப் பண்டைப் பெருமை, தாய்மொழிப் பற்று, பிறப்புரிமை, உரிமை வேட்கை, தேசபக்தி, சுயராஜ்யப் பேறு, ஒற்றுமை, சகோதர நேயம், ஊக்கம், காந்தியடிகள் அறம், ஒத்துழையா இயக்கச் சிறப்பு, அவ்வியக்க முறைகளால் நாட்டுக்குள்ள நலன் முதலிய பொருள்கள் இந்நூற்கண் ஆங்காங்கே மிளிர்கின்றன. விலை ரூபா 2.

***

**முருகன் அல்லது அழகு** :—திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் யாத்தது. இந்நூற்கண் முருகன் சொற்பொருள் விளக்கம், அழகினியல், இளமைப்பேறு, இயற்கை மாண்பு, நோன்பு, வழிபாடுகளின் திறம், முருகனடியார் இயல்பு முதலியன ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலை முற்றும் பயில்வோர் உள்ளத்தில், இயற்கை வழிபாட்டில் ஆர்வம், ஒரே கடவுள் ஒரே நெறி என்னும் உறுதி, எவ்வுயிர்க்குந் தீங்கு நினையாப்பேரறம் முதலியன நிலவும். விலை ரூபா 1.



***

**சைவத்தின் சமரசம்** :—இந்நூலாசிரியர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார். இந்நூற்கண் சமயத்தின் இயல்பு இஃது என்பதும், எல்லாச் சமயங்களும் ஒரு கடவுளையே பல பெயரால் பலவழியில் போற்றுகின்றன

என்பதும், சமயங்கள் பலவாய்க் கிடப்பினும் அவைகள் யாவும் சமரசத்தையே குறிக்கொண்டு நிற்கின்றன என்பதும், அச்சமரசமே சைவமென்பதும், பிறப்பை யொட்டி உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாமை, கைம்மாறற்ற பணி, பிறர் குற்றம்பொறுத்தல், பாவமன்னிப்பு முதலியன சைவ சமயத்தில் சிறப்பாக விருக்கின்றன என்பதும், அருள் - கருணை - இரக்கம் - தயை உள்ள விடங்களிலெல்லாம் சைவம் மிளிரும் என்பதும், சைவம் ஒரு சமயம் அன்றென்பதும் பிறவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. விலை அணு 8.

***

**என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே** :—இப்பெயர் வாய்ந்த நூல் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இந்நூலில் பணியின் பெருமை விரிவாக ஓதப்பட்டிருக்கிறது. கடவுள் பணி, சராசரப் பணி, சிறப்பாகத் தேசப்பணி ஆகிய இப்பணிகளை இந்நூலில் காணலாம். இஃதொரு கருமயோக நூல்; காலத்துக்கேற்றது. விலை அணு 8.

***

**மனிதவாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்** :—மூன்றாம் பதிப்பு (அச்சில்.)

முருகவேள் புத்தகசாலை,

இராயப்பேட்டை, சென்னை.

3451